

Sygn. akt I ACa 558/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Suter
Sędziowie	:	SSA Elżbieta Kuczyńska (spr.) SSO del. Tomasz Deptuła
Protokolant	:	Urszula Westfal

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w W.

przeciwko **A. S. (1) i I. P. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 30 marca 2017 r. sygn. akt I C 636/16

I. oddala apelację;

II. przyznaje kuratorowi dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych radcy prawnemu A. S. (2) tytułem wynagrodzeń za sprawowanie funkcji kuratora pozwanych kwotę 2.460 zł obejmującą należny podatek VAT i nakazać ją wypłacić tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Białymstoku;

III. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Białymstoku od powoda kwotę 2.460 zł tytułem brakujących wydatków.

(...)

Sygn. akt I A Ca 558/17

UZASADNIENIE

Powód(...)w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od A. S. (1) i I. P. (2) kwoty 39 068,97 CHF wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2016 r. Podał, że pozwani zaciągnęli w banku kredyt hipoteczny, ale w związku z nieregularną spłatą poszczególnych rat, doszło do powstania zadłużenia i w efekcie Bank wypowiedział umowę.

Wobec niemożności doręczenia pozwów pozwanym, na wniosek powoda Sąd ustanowił kuratora dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych. Kurator wniósł o oddalenie powództwa. Podnosił, że powód nie dołączył do pozwu dokumentów, na które powołuje się w umowie o kredyt (regulaminu, tabeli oprocentowania, i harmonogramu spłat), co uniemożliwia analizę prawidłowości wyliczenia dochodzonego roszczenia, nie dołączył dowodu wezwania dłużnika A. S. do zapłaty na jego adres w B., a zastrzeżenie w umowie uznania za doręczone pismo po 14 dniach od jego wysłania jest klauzulą abuzywną, potwierdzoną przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w W. w sprawie XVII AmC 3232/10. Ponadto, wskazywał, że wypowiedzenie nie zostało poprzedzone odrębnym, wcześniejszym wezwaniem do zapłaty zaległych rat, co jest niedopuszczalne, jak orzekł SN w sprawie II CSK 750/15 i było wadliwe. Nadto, powód nie wykazał sposobu wyliczenia żądanej należności. Wskazywał również, że postanowieniami abuzywnymi umowy było przyznanie bankowi prawa ustalania wysokości rat waloryzowanych kursem franka szwajcarskiego i spreadu, bez jakiegokolwiek wpływu konsumenta i bez wskazania w umowie sposobu ustalania kursów walut.

Wyrokiem z dnia 30 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił powództwo.

Orzeczenie to zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 8 września 2008 r. A. S. (1) i I. P. (2) zawarli z (...)w W. umowę o kredyt w kwocie 66 713 franków szwajcarskich, z których 43 918 franków miało być przeznaczone na refinansowanie kredytu zaciągniętego w innym banku, natomiast 22 795 franków miało służyć refinansowaniu wydatków poniesionych na zakup spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu położonego w W., ul. (...) oraz dwóch garaży. Kredyt miał być spłacony w 156 miesięcznych ratach - do dnia 6 września 2021 r., przy czym raty miały być płatne w złotych, jako równowartość kwoty podanej w walucie, wg kursu sprzedaży tej waluty z dnia spłaty wskazanego w harmonogramie, bądź z dnia wpływu środków. Adresem do korespondencji było mieszkanie opisane w umowie.

W § 18 umowy przewidziano prawo banku do wypowiedzenia umowy w przypadku naruszenia przez kredytobiorcę postanowień umowy, w szczególności w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie rat kapitałowo-odsetkowych lub odsetkowych i powstania zadłużenia przeterminowanego.

Zabezpieczenie spłaty kredytu stanowiła hipoteka na nabytym przez pozwanych prawie do lokalu.

Pismami z dnia 19 czerwca 2015 r. nadanymi na adres pozwanych, powodowy Bank, powołując się na naruszenie umowy i regulaminu, polegające na opóźnieniu w spłacie rat, wypowiedział pozwanym umowę z 30-dniowym terminem wypowiedzenia. W pismach tych znalazło się stwierdzenie: „Nadmieniamy, że zapłata opisanej wyżej sumy bieżącego zadłużenia do dnia 30 lipca 2015 r. spowoduje ustanie skuteczności prawnej niniejszego wypowiedzenia, pozwalając na kontynuację obsługi kredytu według aktualnie obowiązującego harmonogramu spłat”.

Z kolei czterema odrębnymi pismami (przesądowymi wezwaniem do zapłaty) z dnia 24 marca 2016 r., na adres pozwanych wskazany w umowie, a dodatkowo na adres pozwanego z miejsca jego uprzedniego zamieszkania w B., Bank wezwał do zapłaty kwoty 39 553,31 franków szwajcarskich, wynikających z umowy o kredyt. W pismach wskazano korzyści wynikające z możliwości ugodowego rozwiązania sporu, w tym możliwości rozłożenia zobowiązania na raty.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Uznał bowiem, że dokonane przez powodowy Bank wypowiedzenie umowy kredytu, jako jednostronne oświadczenie woli o charakterze prawno-kształtującym, nie mogło zostać uczynione z zastrzeżeniem warunku i w związku z tym było nieważną czynnością prawną (art. 58 § 1 i 3 k.c.). W konsekwencji przyjął, że umowa o kredyt nie

została wypowiedziana i nadal wiąże strony i powinna być wykonywana. Tym samym żądanie zwrotu niespłaconego kredytu i pozostałych należności oceniał jako nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy zajął stanowisko, że wypowiedzenie umowy o kredyt będące uprawnieniem kształtującym banku, prowadzącym do zakończenia nawiązanego stosunku prawnego bez dochowania wymaganych warunków, nie może być czynnością nagłą, zaskakującą dla kredytobiorcy, nawet jeżeli istnieją podstawy do podjęcia go zgodnie z treścią umowy. Wypowiedzenie umowy powinno być złożone samodzielnie, po wyczerpaniu działań upominawczych i jednoznacznie sformułowane. Zdaniem Sądu, powodowy Bank nie przedstawił zaś żadnych dowodów na okoliczność podjęcia i wyczerpania działań upominawczych.

Sąd Okręgowy zwrócił także uwagę, że wbrew twierdzeniom powoda, wypowiedzeniem umowy kredytu nie mogło być samo wniesienie pozwu do sądu. Wskazał, że pozew wpłynął do Sądu w dniu 18 kwietnia 2016 r., a zatem w dacie kiedy obowiązywała już nowelizacja prawa bankowego dokonana ustawą o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw z dnia 25 września 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1854). Ustawą tą dodany zaś został art. 75 c) nakładający na bank obowiązek umożliwienia restrukturyzacji zadłużenia kredytobiorców, po wezwaniu ich do spłaty zadłużenia w terminie nie krótszym, niż 14 dni, a także po pouczeniu o możliwości ubiegania się o restrukturyzację. W pozwie te wymogi nie zostały spełnione.

Reasumując, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że wypowiedzenie umowy dokonane przez powoda było nieważną czynnością prawną i nie wywołało jakichkolwiek skutków prawych. Oznacza to zaś, że umowa nadal jest ważna, a kredyt nie stał się wymagalny. Żądanie zapłaty niezwróconej części kredytu i pozostałych należności było więc przedwczesne.

O kosztach procesu postanowił na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych oraz § 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 13 listopada 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1476) i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Apelację od tego wyroku wniósł powód, który zarzucił Sądowi pierwszej instancji naruszenie:

- 1) art. 75c ustawy Prawo bankowe przez przyjęcie, że przepis wprowadzony do obrotu prawnego w dniu 27 listopada 2015 r., obowiązywał w chwili wypowiedzenia umowy kredytu, tj. w dniu 2 sierpnia 2015 r.;
- 2) art. 61 k.c. w zw. z art. 65 k.c. przez błędne przyjęcie, że zawarte w pozwie z dnia 13 kwietnia 2016 r. oświadczenie woli nie stanowiło wypowiedzenia umowy kredytu;
- 3) art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 328 k.p.c. przez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów.

Powołując się na te zarzuty powód wnosił o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa albo jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Ustalenia Sądu pierwszej instancji mają należyte oparcie w materiale sprawy i zostały poczynione bez naruszenia przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., w zw. z art. 328 k.p.c. Formułując zarzut naruszenia w/w przepisów procesowych skarżący tego zarzutu nie uzasadnił. Wskazał jedynie ogólnikowo na „przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego”. Do tak ogólnie sformułowanego zarzutu nie sposób rzeczowo się odnieść. Własna ocena zebranego w sprawie materiału dokonana przez Sąd Apelacyjny nie daje natomiast podstaw do poczynienia ustaleń odmiennych od poczynionych przez Sąd Okręgowy, wobec czego Sąd Apelacyjny ustalenia Sądu pierwszej instancji

uznaje za własne. Uzupełniająco należy wskazać, że zgodnie z § 18 umowy m.in. w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie rat kapitałowo – odsetkowych lub odsetkowych i powstania zadłużenia przeterminowanego bank był uprawniony wypowiedzieć umowę kredytu z zastrzeżeniem, że po upływie okresu wypowiedzenia kredytobiorca jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami. Okres wypowiedzenia został określony, jako wynoszący 30 dni. Postanowienie to zostało rozwinięte w Regulaminie (stanowiącym integralną część umowy stron), w którego § 15 ust. 1 i 3 pkt 1 ustalono, że Bank może rozwiązać umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia z ważnych powodów, do których m.in. zaliczono opóźnienie w spłacie rat kapitałowo – odsetkowych lub odsetkowych za co najmniej dwa okresy płatności, pomimo wezwania kredytobiorcy do zapłaty. W ust. 4 Regulamin stanowił, że po upływie okresu wypowiedzenia kredytobiorca jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami oraz kosztami i opłat związanych z dochodzeniem roszczeń przez bank z tytułu kredytu. W umowie nie określono jednoznacznie w jaki sposób zostanie wyrażone zobowiązanie kredytobiorców w dacie jego wymagalności po upływie okresu wypowiedzenia, posługując się jedynie terminami: „zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami” (w umowie) i „zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami oraz kosztami i opłat związanych z dochodzeniem roszczeń przez bank z tytułu kredytu” (Regulamin).

W § 20 ust. 2 umowy zostało zawarte postanowienie, że pisma do kredytobiorcy wysłane na ostatni znany bankowi adres do korespondencji uważa się za skutecznie doręczone w terminie 14 dni od dnia nadania również wtedy, gdy nie zostaną przez adresata przyjęte lub mimo awizo pocztowego nie zostaną odebrane w terminie. Bank w dniu 23.06.2015 r. nadał w placówce pocztowej pisma do pozwanych z 19.06.2015 r. zatytułowane „Wypowiedzenie umowy kredytu mieszkaniowego” (k. 35, 37); do pozwu nie dołączono zwrotnych potwierdzeń doręczenia tych pism pozwany.

W pismach z 19.06.2015 r. kwotę kredytu podlegającą spłacie określono na 37 637,63 CHF. W wyciągu z ksiąg bankowych z 18.01.2016 r. wysokość zadłużenia określono na 39 068,97 CHF, w tym: 37 248,97 CHF z tytułu kapitału kredytu, 313,91 CHF z tytułu odsetek umownych za okres od 06.11.2014 r. do 02.08.2015 r., 151,87 CHF z tytułu odsetek podwyższonych za okres od 06.11.2014 r. do 02.08.2015 r., 1 354,22 CHF z tytułu odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie za okresy od 03.08.2015 r. do 31.12.2015 r. i od 01.01.2016 r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku.

Uwzględniając ustalony w sprawie stan faktyczny i przechodząc do oceny prawnej należy wskazać, że w świetle dołączonej do pozwu umowy kredytowej i stanowiącego jej integralną część Regulaminu Kredytu Mieszkaniowego w (...) (k. 219 i nast.) udzielony pozwany kredyt de facto był kredytem w złotych, denominowanym do kursu waluty obcej ((...)). Wprawdzie bowiem w umowie w § 2 ust. 1 została określona kwota i waluta kredytu we frankach szwajcarskich (66 713 CHF), to jednak w tymże postanowieniu umowy jednocześnie zastrzeżono, że kwota kredytu zostanie wypłacona w złotych wg kursu kupna danej waluty, zgodnie z obowiązującą w Banku w dniu uruchomienia kredytu/transzy kredytu tabelą kursu walut dla produktów hipotecznych. Z kolei z § 13 ust. 4 wynikało, że w przypadku kredytu udzielanego w (...) kapitał, odsetki oraz inne zobowiązania z tytułu kredytu wyrażane w walucie obcej będą spłacane w złotych, jako równowartość kwoty (podanej w walucie) przeliczonej wg bliżej określonych zasad i kursów sprzedaży. O tym, w jakiej walucie jest kredyt decyduje zaś waluta, w jakiej na podstawie umowy, bank wypłacił środki pieniężne; kredytem jest przekazana kredytobiorcy kwota środków pieniężnych (por. art. 69 ust. 1 Prawa bankowego). Umowa o kredyt w złotych, denominowany do kursu waluty obcej charakteryzuje się właśnie tym, że bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy kwotę w złotych, stanowiącą równowartość wskazanej w umowie ilości waluty obcej, przedmiotem świadczenia jest kwota w złotych i tylko taką może otrzymać kredytobiorca. Nadto, wysokość wypłacanej przez Bank kwoty kredytu ustalana jest przez przeliczenie na złote wskazanej w umowie ilości waluty obcej; wysokość rat spłaty kredytu w złotych obliczana jest poprzez przeliczenie ich wielkości wyrażonej w walucie obcej na złote, a kredytobiorca zobowiązany jest do spłaty kredytu w walucie polskiej.

Sąd Apelacyjny zasadniczo podziela ocenę Sądu pierwszej instancji, że powództwo nie mogło być uwzględnione z powodu wadliwości wypowiedzenia umowy kredytowej dokonanego pismami z 19.06.2015 r. Zaznaczyć trzeba przy tym, że brak jest jednolitości poglądów doktryny i orzecznictwa w kwestii, czy wypowiedzenie umowy kredytowej pod warunkiem niezapłacenia zadłużenia jest nieważne. Pogląd opowiadający się za nieważnością takiego oświadczenia woli wyraził m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 26 lipca 2017 r. sygn. akt I A Ca 143/17, czy

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt I A Ca 16/15, Lex nr 1733746, a także T. Czech w głosie do wyroku SN z 8 września 2016 r., II CSK 750/15 publ. w M. Pr. Bank. (...)–43. Z kolei, we wskazanym przez skarżącego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 lutego 2015 r., sygn. akt I A Ca 850/14, Lex nr 1665779, czy wyroku Sądu Najwyższego z 8 września 2016 r., sygn. akt II CSK 750/15, Lex nr 2182659 i powołanym w nim orzecznictwie został wyrażony pogląd, że nie została wyłączona, co do zasady, dopuszczalność zastrzeżenia warunku także w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy, a warunkiem może być także spełnienie świadczenia. W tymże wyroku z 8 września 2016 r., Sąd Najwyższy wskazał na potrzebę dokonywania oceny skuteczności oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o kredyt pod warunkiem niezapłacenia zadłużenia w kontekście postanowień konkretnej umowy. Zaznaczył, że zastosowaniu takiego sposobu rozwiązania umowy sprzeciwiać się może jej trwały charakter, dokonanie wypowiedzenia bez wypełnienia wymaganych czynności upominawczych, niejasna sytuacja w odniesieniu do czasu i zakresu skuteczności takiego oświadczenia, jak też dotkliwe pozbawienie ochrony interesów kredytobiorcy.

Przechodząc na grunt tej sprawy należy stwierdzić, że nawet nie podzielając poglądu o braku możliwości złożenia ważnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej pod warunkiem niezapłacenia zaległych rat kredytu i zaległych odsetek, to i tak należy rozważyć skuteczność takiego wypowiedzenia w okolicznościach tej konkretnej sprawy. Należy wskazać na niewykazanie przez powodowy Bank spełnienia przesłanki ważnego powodu wypowiedzenia umowy, którym zgodnie z § 25 ust. 3 pkt 1 Regulaminu Kredytu Mieszkaniowego, będącego integralną częścią umowy, było opóźnienie w spłacie rat kapitałowo – odsetkowych lub odsetkowych za co najmniej dwa okresy płatności, pomimo wezwania kredytobiorcy do zapłaty. Tak sformułowany przepis Regulaminu potwierdza bowiem, że wypowiedzenie umowy powinno być poprzedzone wezwaniem do zapłaty zaległości, a w konsekwencji powinno być złożone dopiero po wyczerpaniu czynności upominawczych, zaś ewentualne jego skumulowanie z wezwaniem do zapłaty było niezgodne z umową. Powód nie tylko nie wykazał, ale nawet nie twierdził, że przed złożeniem tego konkretnego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy wzywał pozwanych do zapłaty zaległych rat kapitałowo – odsetkowych lub odsetkowych. Analizując treść wypowiedzenia można nadto wskazać, że nie daje ono jasności co do jego treści; nie można wywnioskować kiedy nastąpią jego skutki, od kiedy biegnie 30 dniowy termin wypowiedzenia, jaka kwota wykorzystanego kredytu i odsetek będzie wymagalna z chwilą upływu terminu wypowiedzenia. Co istotne, trudności w ustaleniu daty, w której miał upłynąć termin wypowiedzenia nie uniknął nawet powód, skoro przyjął jego upływ z dniem 2.08.2015 r., podczas, gdy odniesienie do postanowień umownych (§ 20 ust. 2), przy uwzględnieniu dat nadania pism (23.06.2015 r.) sugerowałoby przyjęcie, że upływ terminu wypowiedzenia zakończył się z dniem 07.08.2015 r.

Wskazać należy przy tym, że powód w umowie posłużył się abuzywną klauzulą o treści: „Pisma do kredytobiorcy wysłane na ostatni znany bankowi adres do korespondencji uważa się za skutecznie doręczone w terminie 14 dni od dnia nadania również wtedy, gdy nie zostaną przez adresata przyjęte lub mimo awizo pocztowego nie zostaną odebrane w terminie” – por. wyrok Sądu (...) z 13.01.2012 r. XVII Amc 3232/10.

Chwilę skutecznego złożenia oświadczenia woli składanego innej osobie określa przepis art. 61 § 1 k.c. wskazując, że następuje to, z chwilą dotarcia do tej osoby w taki sposób, że mogła się ona z nim zapoznać. Powód wskazał jedynie na chwilę nadania pisma w urzędzie pocztowym, nie wykazał natomiast, czy pisma dotarły do adresatów w taki sposób, by mogli się oni z nimi zapoznać (przy analogicznym stosowaniu zasad doręczenia pisma sądowego – por. cytowany wyżej wyrok SN z 8.09.2016 r.).

Uwzględniając te okoliczności, należało ocenić, że wypowiedzenie pozwany umowy kredytowej pismami z 19 czerwca 2015 r. nie mogło być uznane za skuteczne, a zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Przechodząc do kolejnej kwestii, a mianowicie oceny, czy za skuteczne wypowiedzenie pozwany umowy kredytowej mogło być uznane doręczenie odpisu pozwu należy zauważyć, że istotnie, w uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powodowego banku stwierdził, że gdyby Sąd uznał, że nie doszło do wypowiedzenia umowy pismami z 19 czerwca 2015 r., to wskazuje, że wniesienie pozwu stanowi wypowiedzenie umowy kredytowej. W tej sytuacji, w pierwszej kolejności, oceny wymagało uprawnienie pełnomocnika do złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy

kredytowej. Z dokumentu pełnomocnictwa (k. 7) wynikało, że Bank udzielił pełnomocnictwa procesowego, ogólnego, w ramach którego pełnomocnik został upoważniony do reprezentowania Banku w postępowaniach przedsądowych, sądowych, predezekucyjnych i egzekucyjnych prowadzonych wobec dłużników banku, także w postępowaniach przeciwegzekucyjnych - przed sądami, organami egzekucyjnymi i wszelkimi innymi organami w ramach toczących się z wniosku Banku postępowań. Nadto, zawierało umocowanie do jednoosobowego wystawiania (podpisywania) w imieniu Banku bankowych tytułów egzekucyjnych oraz wyciągów z ksiąg bankowych i do reprezentowania Banku w negocjacjach dotyczących spłaty zadłużenia oraz zawierania w imieniu Banku ugód w sprawie spłaty zadłużenia z dłużnikami Banku. Nie ulega zatem wątpliwości to, że pełnomocnik był umocowany do wytoczenia powództwa o zapłatę, którego przesłanką było dokonane przez Bank wypowiedzenie umowy kredytowej i do wszelkich czynności procesowych z tym związanych.

Oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy jest czynnością materialnoprawną. Nie jest kwestionowany pogląd judykatury, że pozew też może być w określonych okolicznościach kwalifikowany jako określone oświadczenie woli, zwłaszcza, gdy przesłanką określonego powództwa jest złożenie konkretnego oświadczenia woli, które dotychczas nie zostało złożone. Nie ma także przeszkód do szerszego umocowania pełnomocnika, niż tylko do czynności procesowych, ale dla wywołania skutków szerszego umocowania, określenie jego zakresu powinno nastąpić w pełnomocnictwie w dostatecznie wyraźny sposób. W tym przypadku, w dokumencie pełnomocnictwa brak jest tymczasem zastrzeżenia, że pełnomocnik jest uprawniony do składania w imieniu Banku oświadczeń woli innych, niż dotyczących zawierania ugód z dłużnikami Banku w sprawie spłaty zadłużenia. Bank jest profesjonalistą i udzielane przez niego pełnomocnictwa nie mogą być interpretowane nadmiernie szeroko, bez uwzględnienia dominującej roli wykładni językowej. Należy zwrócić uwagę, że do akt został dołączony dokument pełnomocnictwa udzielonego innej osobie, z którego wynika, że Bank dostrzega potrzebę wyraźnego umocowywania pełnomocnika do składania – w jego imieniu - oświadczeń woli (k. 39). Z tego względu nie można przyjąć, że ten konkretny pełnomocnik procesowy powoda był umocowany do wypowiedzenia umowy kredytowej pozwanym, także na wypadek gdyby Sąd uznał, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy przez Bank pismami z 19 czerwca 2015 r.

Z tych przyczyn, powództwo nie mogło być uwzględnione także przy powołaniu się na ewentualne wypowiedzenie umowy kredytowej pozwem (na wypadek uznania przez Sąd za bezskuteczne wcześniejszego wypowiedzenia), a zarzuty naruszenia art. 75 c ustawy Prawo bankowe i art. 61 k.c. w zw. z art. 65 k.c. okazały się niezasadne.

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powoda należało oddalić.

O kosztach instancji odwoławczej orzeczono przy uwzględnieniu art. 98 § 1 k.p.c.

Ustalając wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla pozwanych Sąd Apelacyjny uwzględnił § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. 2013, poz. 1476) w zw. z §§ 4 ust. 1, 8 pkt 6 i 16 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2016, poz. 1715 ze zm.). Przy uwzględnieniu, że rozporządzenie z 13 listopada 2013 r. reguluje jedynie maksymalną wysokość wynagrodzenia (które w tej sprawie wynosi 2 700 zł), pozostawiając do uznania sądu, czy i o ile to wynagrodzenie powinno być niższe od tak określonego pułapu oraz stosując przez analogię przesłanki z art. 109 § 2 zd. 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że wynagrodzeniem godziwym, odpowiadającym nakładowi pracy kuratora w postępowaniu apelacyjnym jest łącznie kwota 2 000 zł, do której należało doliczyć podatek VAT w wysokości 460 zł.

Wydatkiem związanym z wynagrodzeniem za instancję odwoławczą kuratora ustanowionego dla pozwanych, wyłożonym przez Skarb Państwa na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych z w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. należało obciążyć powoda, o czym postanowiono w pkt. III wyroku.

(...)